

blive to Aar, men i Virkeligheden ikke stort mere end $1\frac{1}{2}$ Aar. Svad § 2 angaar, er jeg ganske enig saavel med den erede Minister som med det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) deri, at Rigsdagen ikke bør sætte Medlemmer ind i en saadan Kommission. Den erede Forslagsstiller af det nu tilbagetagne Forslag, det erede Medlem for Nørresundby (Suel), udtrykte sig noget uklart, idet han sagde, at Rigsdagsmænd ikke burde være Medlemmer af en saadan Kommission. Det er der ikke Tale om, men om, hvorvidt Rigsdagen som saadan, hvert af Tingene som saadant, bør sætte Medlemmer ind i Kommissionen, og det finder jeg urigtigt af de allerede anførte Grunde. Den erede Minister stillede sig herved paa et usædvanligt parlamentarisk Standpunkt, som jeg ikke kan Andet end yde min Anerkjendelse. Men denne formindsledes rigtignok noget ved, hvad jeg hørte den erede Minister udtale om den anden Del af § 2, thi det var ikke saa fuldkommen parlamentarisk, forekommer det mig. Han mente, at der ved dette Lovforslag skulde kunne gives Ministeren Bemyndigelse til uden videre at afholde de Udgifter, som Kommissionens Medsættelse medførte. Saaledes maa rigtignok ogsaa Forslaget forstaaes, naar man tager det lige efter Ordene, men jeg antager, Forslagsstillerens Mening har været den, at Ministeren skulde søge Bevilling hos Rigsdagen til disse Udgifter, og at det ikke ved Lov skulde paalægges Rigsdagen at bevilge, hvilke Udgifter Ministeren maatte finde for godt at afholde. Det staar unegtelig bogstavelig i Lovforslaget, men Meningen har uden Tvivl været den, jeg sagde, at Ministeren skulde søge Bevilling hos Rigsdagen, og det vil da være rigtigst at ændre Forslaget i den Retning, dersom man ikke vil gaa den Vej, som det erede Medlem for Nørresundby har antydnet, at man skulde lade hver enkelt Aaonetager selv bære den paa hans Part faldende overordentlig ringe Del af Udgifterne ved Aaonebestyrelsen, thi da behøvede man jo ikke at optage nogen Bestemmelse desangaaende i Loven.

Buch: Af det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og Flere er det blevet ytret, at det foreliggende Lovforslag er noget for ensidigt, og det er i den Anledning, jeg skal tillade mig nogle faa Bemærkninger. Naar man ser hen til alle de Sparekasser, der findes saavel her i Kjøbenhavn som over hele Landet — navnlig skal jeg for Kjøbenhavns Vedkommende nævne Bisuben og Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegnen — vil man se, at disse Sparekasser bestandig have fulgt det samme Princip, om der end kan være nogen Forskjel i Maaden, hvorpaa de disponere over deres Midler, og i Størrelsen af Renterne af de udgivne Laan, og det et Princip, som efter min Opfattelse er noget forskjelligt fra det, Bankerne følge. Jeg tror, at alle Lan-

dets Sparekasser særlig have det Princip eller i det Mindste tidligere have haft det — thi det er ganske vist, at ved Tidernes Ugunst ere flere af dem komne til at indtage et Mellemstandpunkt, idet de have maattet konkurrere med de mange Bankinstituter, som ere komne frem, og som have disponeret paa en anden Maade, i Følge et andet Princip end Sparekasserne — at de modtage Penge og gjøre dem frugtbringende særlig for de Ubemidlede i Samfundet, og det paa en saadan Maade, at man ikke kan sige, de ligefrem berige sig derved, men kun indvinde en jævn lille Fortjeneste, der er nødvendig til at bestride deres Administration med. Man har ogsaa haft Exempler paa, at saadanne Sparekasser, naar de have haft et Overflud, have anvendt det i et eller andet fædrelandsk eller veldædigst Diemed. Dette tror jeg altsaa er Sparekassernes Princip men ikke Bankernes. I Modsætning til Sparekasserne, der altsaa, om jeg saa maa sige, mere tilsigte at gjøre Gavn end egentlig at fortjene Noget, ere Bankerne særlig oprettede af de Formuende, de Velhavende, der have indskudt deres Summer i Bankerne for at faae den størst mulige Rente ud deraf, og ved Siden deraf gjøre alt Muligt for at faae disse mange smaa eller større Midler, som før ere tilflydte Sparekasserne, ind under deres Ledelse for at benytte dem paa en Maade, der mange Gange kun indbringer Laangiverne en halv Procent mere, end de vilde have faaet ved en almindelig Sparekasse. Og disse Midler benyttes da netop paa samme Maade som Aktiekapitalerne i det Diemed at give Aktionærerne en forholdsvis stor Rente. Jeg tror paa ingen Maade, at vi her fra Rigsdagens Side skulle støtte den Slags Pengeinstituter. Jeg betragter ikke det, som det erede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) fremhævede, at der siden 1857 er optaaet saa mange Baner, som et Gode, tværtimod som et stort Onde. Jeg vil ingenlunde dermed sige, at Bankerne ikke ogsaa have deres Berettigelse, men jeg tror, at de ere særlig flable for Forretninger af en noget anden Natur end dem, vi kunne kalde almindelige her i Landet. Jeg tror, at de særlig ere til for Handelsforhold, hvor Penge hurtig kunne omsættes, og hvor man kan indvinde høie Renter; men det er ikke det Almindelige her i Landet. Sparekasserne gaa ud paa det Modsatte, de gaa ud paa at støtte Foretagender, som ere noget langsomme i deres Udvikling, noget længe om at bringe de i dem indestaende Kapitaler tilbage igjen, men som ogsaa ere solide, hvorimod Bankerne vel mange Gange indbringe høie Renter men kun, naar de Foretagender, hvori de have sat deres Penge, lykkes, og det er ingenlunde altid Tilfældet, thi her bliver Meget paa Spekulation, og hvis de ikke lykkes, maa de, der have sat deres Penge i Banker, mangan Gang ogsaa lade sig nøie med meget smaa Procenter, hvad man navnlig har Exempler